

Hồi thứ bảy mươi

Vương Hồng Phạm Thuyết Phục Cường Đồ

Wương Hồng Phạm đáp :

- Tiểu huynh nói vậy là đều nói rồi đó. Người này đã chẳng đơn thương độc mã tới đây mà lại không liên lạc với người các phái đồng thời kéo đến. Do đó mình nhận ra được hai điều. Bọn chúng chỉ là người trong một gia phái, có ý muốn lập kỳ công để lên mặt với các môn phái khác mới có cử động lỗ mãng này.

Phạm Hồng Chí hỏi :

- Lý luận của đại sư huynh nghe rất thú vị. Còn điểm thứ hai thì sao ?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Trong bảy môn phái lớn mà chỉ có chúng rượt tới đây trước chúng tỏ thuật truy lùng của bọn chúng hơn người. Theo chỗ tiểu huynh biết thì phái Bắc Mang sở trường về môn này. Vậy tiểu huynh đoán chắc hẳn là một tay cao thủ trong phái đó.

Phạm Hồng Chí nói :

- Đại sư huynh lý luận đâu ra đấy khiến người nghe chẳng thể không tin được.

Tiêu Dao lão nhân nói :

- Cách suy luận của y rất cao minh. Những người thừa kế ta về phương diện võ công phải do Hồng Phạm, còn về phương diện đạo thuật đã có Hồng Chí.

Mấy người nghe sư phụ nói vậy mới hiểu ý lão gia muốn mượn vụ này để đo lường tài trí của họ, đặt quyết định việc thừa kế mai sau.

Hai người lạ phục xuống đất.

Ngoài cửa thanh âm the thé lại vang lên :

- Thằng lỏi họ Tra kia ! Bạch Dhi Khanh ! Người có nghe tiếng lão gia không ?

Vương Hồng Phạm liền đứng dậy nhìn Tiêu Dao lão nhân nói :

- Xin ân sư tha tội cho đệ tử phải khai sát giới.

Tiêu Dao lão nhân đáp :

- Khai môn lập phái gây dựng sự nghiệp ngàn thu, không nên câu nệ tiểu tiết. Người đi đi !

Vương Hồng Phạm cúi đầu lui ra.

Y vừa ra tới cửa đã thấy một người đứng trên khu đất cỏ mọc, vẻ mặt rất hung hãn.

Người này lối ngoài 40 tuổi. Cặp lông mày đen và rậm, sát khí đằng đằng. Mũi hần cao lên, hai quai hàm rộng, hiển nhiên là con người tính nết quật cường, lòng dạ lạnh lùng tàn nhẫn. Tuy hần cũng khoác áo trường bào mà vẫn tỏ ra lạnh lợi. Tay hần cầm một thanh trường đao cả vỏ hình thức khá đặc biệt.

Vương Hồng Phạm gật đầu nói :

- Tôn giá kêu gọi rầm rĩ làm kinh động người tham thiền tu đạo trong tịnh xá như vậy là không phải, mong rằng tôn giá ra đi, tại hạ rất cảm kích.

Trường xanh Khách (tức người áo xanh) cười lạt hỏi :

- Người là ai ?

Vương Hồng Phạm báo danh rồi liền hỏi tên họ đối phương.

Trường Xanh Khách lạnh lùng đáp :

- Bản nhân là Đồ Đại Kính, ngoại hiệu là Thập Bộ Đoạn Trường. Coi thân pháp Vương huynh đủ biết là người võ lâm, chắc Vương huynh cũng đã nghe tên tiểu đệ ?

Vương Hồng Phạm thủng thảng nói :

- Tại hạ tuy là người võ lâm, nhưng lâu nay ít qua lại giang hồ thành ra không hiểu đại danh của Đồ Quân, thật là kẻ cô lậu.

Vương Hồng Phạm nói câu này là sự thật, mà thái độ cũng chân thành.

Đồ Đại Kính lạnh lùng hỏi :

- Vương huynh chắc đã nghe tên phái Bắc Mang rồi chứ ?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Phái Bắc Mang thì dĩ nhiên tại hạ đã nghe tiếng rồi. Vả trông tôn giá cầm thanh Xà thủ liễu diệp đao là đủ biết.

Đồ Đại Kính chau mày càng lộ sát khí, hỏi :

- Vậy Vương huynh thử nói nghe ở Bắc Mang có những nhân vật nào ?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Tại hạ còn nhớ nhân vật nổi danh nhất phái Bắc Mang là Nhập địa vô ngân Tất Tả Xuyên. Không hiểu lão nhân gia với tôn giá là thế nào ?

Đồ Đại Kính chăm chú nhìn Vương Hồng Phạm một lúc rồi đáp :

- Đó là tiên sư.

Lúc này trong lòng hắn vẫn chưa tin chắc là Vương Hồng Phạm nói thật hay nói dối. Thực ra hai mươi năm trước sư phụ hắn là một nhân vật nổi tiếng ở phái Bắc Mang, nhưng lão chết lâu rồi. Hắn nghĩ thầm :

- Như y không biết mình thì chẳng nói làm chi. Bằng hắn đã biết mà giả vờ là có dụng ý gì ? Chẳng lẽ hắn dám coi người đứng đầu trong Bắc Mang Tam Xà không vào đâu?

Wương Hồng Phạm “ủa” một tiếng rồi hỏi :

- Té ra lệnh sư đã thành người thiên cổ. Vậy tôn giá là chưởng môn nhân trong quý phái hiện nay phải không?

Đồ Đại Kính đáp :

- Nghe Vương huynh nói thì dường như thực tình đã lâu ngày không ra ngoài giang hồ. Chưởng môn tộ phái hiệu giờ là gia sư thúc Lương Hữu Thanh.

Wương Hồng Phạm hỏi :

- Ủa! Có phải Lương Thanh Trúc không?

Nên biết trong đám rắn độc thì thanh trúc là loại nổi tiếng hơn hết. Người giang hồ đã tặng danh Thanh Trúc để xưng hô Lương Hữu Thanh đủ tỏ lão là người độc ác vô cùng. Vì thế mà nhiều người xưng hô như vậy.

Đồ Đại Kính đã có vẻ ngán đối phương nên thái độ trở lại hòa hoãn rất nhiều. Hắn hỏi :

- Vương huynh có biết gia sư thúc ư?

Wương Hồng Phạm lắc đầu đáp :

- Tại hạ chỉ văn danh mà thôi chứ chưa từng gặp mặt.

Đồ Đại Kính cũng cảm thấy đối phương có vẻ khinh khi mình liền nổi giận hỏi :

- Thôi bây giờ không nói chuyện đường đột nữa. Phải chăng thẳng lối họ Tra nhờ các hạ ra chịu đòn thay gã?

Wương Hồng Phạm đáp :

- Bọn tại hạ không muốn dính líu đến ai. Yêu cầu tôn giá đừng la lối om sòm, trở ngại cuộc thanh tu của người ta. Tôn giá làm việc của tôn giá thì tại hạ còn can thiệp vào làm gì?

Đồ Đại Kính hỏi :

- Bây giờ tại hạ vào trong lục soát, các hạ có can thiệp không ?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Cái đó còn phải tùy lúc. Nếu tôn giá đợi được một giờ nữa cho người xong công hóa rồi thì tôn giá cứ việc vào mà lục soát.

Đồ Đại Kính cười lạt nói :

- Nghe các hạ nói tựa hồ tại hạ phải xin phép rồi mới vào được. Thật đáng tức cười.

Vương Hồng Phạm không nói nữa. Y lộ vẻ cương quyết ra chiều ta không xâm phạm đến ai thì đừng ai xâm phạm đến ta.

Đồ Đại Kính giơ tay lên ánh hào quang lấp lánh. Thanh đao rút ra khỏi vỏ.

Vỏ đao bay đi xa hơn trượng rớt xuống đất đánh "Thịch" một tiếng.

Vương Hồng Phạm xoa tay mỉm cười nói :

- Tại hạ không tính đến việc động thủ nên không có binh khí bên mình.

Đồ Đại Kính lộ một nụ cười thâm độc hỏi:

- Vậy các hạ đi lấy khí giới. Tại hạ đứng đây chờ được không?

Hắn hỏi câu này không phải vì lòng thành thật, nghe giọng nói cũng đủ biết.

Vương Hồng Phạm hỏi lại :

- Nếu tại hạ chỉ có hai bàn tay trắng thì tôn giá có động thủ không ?

Đồ Đại Kính cười lạt đáp :

- Tại hạ đã nói là muốn động thủ rồi mà.

Hắn tiến lên một bước cầm đao thủ thế. Tư thế của Đồ Đại Kính ngoằn ngoèo như con rắn độc chớ không ngay thẳng.

Tuy hắn chỉ tiến lên mấy bước mà làn không khí đã ngưng đọng. Đao thế bao phủ đối phương tựa hồ chém tới nơi. Như vậy lời nói của hắn khó mà tin tưởng được, không biết hắn động thủ lúc nào.

Ban đầu Vương Hồng Phạm thần sắc nghiêm trọng, trợn mắt nhìn đối phương theo dõi từng cử động. Nhưng lúc Đồ Đại Kính hành động tựa hồ có thể vung đao chém tới nơi thì Vương lại thờ phào một cái, trên môi thoáng lộ nụ cười, khoan thai nói :

- Đồ Đại Kính ! Tại hạ không cần một tay mà chỉ nghe người ta nói cũng đoán biết võ công tôn giá hãy còn kém Tất Tả Xuyên xa lắm...

Đồ Đại Kính tuy là con người thâm trầm độc địa mà nghe Vương Hồng Phạm nói câu này cũng không khởi động tâm, hỏi lại :

- Người nói vậy là có ý gì ?

Wương Hồng Phạm đáp :

- Hai chục năm trước, bọn tại hạ tự nhận là có chút danh vọng trên chốn giang hồ, bất cứ trong trường hợp nào cũng không đánh lén, và không bao giờ động thủ với người tay không tác sắt...

Đồ Đại Kính cười hả hả ngắt lời :

- Con người muốn hơn đời mà không giữ thủ đoạn tàn độc chỗ nào cũng nói chuyện đạo nghĩa giang hồ thì chỉ có nước để cho người ta băm vằm, chẳng khi nào thành công được.

Trong lúc xoay chuyển ý nghĩ, Đồ Đại Kính thấy hàm râu Vương Hồng Phạm đột nhiên chống ngược lên, biến thành oai phong凛冽 có vẻ trấn áp mọi người.

Tiếp theo Vương Hồng Phạm lớn tiếng :

- Phóng tầm mắt nhìn ra thiên hạ thì những kẻ sĩ nổi danh chẳng một ai không phải là bạc anh hùng hào kiệt quang minh lỗi lạc. Theo chỗ tại hạ biết thì Tất Tả Xuyên là một nhân vật có chân tài thực học. Lão nhân gia một đời biết bao nhiêu lần lâm trận quyết đấu mà không bao giờ không đường hoàng ngay thẳng, đâu có những hành động đê hèn bỉ ổi như tôn giá!

Khí thế của Vương Hồng Phạm rất oai phong, dường như không thèm coi cơn phẫn nộ của đối phương vào đâu. Giọng nói đõng dạc của y nghe rất lạnh lẽo và đầy sát khí.

Đồ Đại Kính trải qua không biết bao nhiêu trận đánh mà chưa khi nào thấy trường hợp kinh nghi như bữa nay. Bất giác trong lòng hấn nảy ra cảm giác sợ sệt.

Wương Hồng Phạm lại nói :

- Tôn giá đã không có tâm địa, khí phách như lệnh sư thì đủ biết võ công của tôn giá thành tựu đến đâu rồi.

Câu kết luận này khác nào ngọn thiết trùy đánh mạnh vào Đồ Đại Kính khiến hấn chấn động tâm thần, bất giác lui lại một bước.

Lúc này Vương Hồng Phạm không còn dáng ôn hòa văn nhã như trước nữa, khí phách hào hùng, oai phong nghiêm khắc. Y ngửa mặt lên trời nổi một tràng cười dài, nói :

- Đồ Đại Kính ! Người bạt quần kiêu hãnh mà nổi danh. Thế mới biết thiên hạ bát ngát mà hiểm có những tay anh kiệt không thì những hạng người như người ló mặt ra làm sao được.

Đồ Đại Kính tự hỏi :

- Không hiểu tại sao thằng cha này cố ý làm nhục mình.

Và hấn nổi giận đùng đùng lớn tiếng quát :

- Câm miệng đi ! Bữa nay mà Đồ mỗ không giết được người lấy thịt cho chó ăn thì thế chẳng làm người nữa.

Hấn quát rồi tiến lại phóng trường đao tấn công vừa đâm vừa chém nhanh như điện chớp.

Dao pháp cổ quái của Đồ Đại Kính thật là ác độc. Chính là môn đao pháp xà hình đặc sắc nhất của phái Bắc Mang.

Bỗng thấy Vương Hồng Phạm nhảy vọt ra xa hơn trượng.

Thanh trường đao của Đồ Đại Kính biến thành một luồng tinh quang rượt tới như bóng theo hình.

Vương Hồng Phạm xoay mình vung tay một cái. Một bóng đen từ trong lòng bàn tay y quét trúng vào trường đao bên địch bật lên một tiếng choang rùng rợn như sắt thép đụng nhau.

Đồ Đại Kính bị chấn động, hổ khẩu nóng ran. Đồng thời hấn ngó thấy trong tay địch nhân đột nhiên có binh khí. Hấn vội lùi lại hai bước.

Hấn đảo mắt nhìn lại thì trong tay Vương Hồng Phạm cầm một cành cây nhỏ mà thôi.

Vương Hồng Phạm chỉ có một cành khô mà đánh hất được trường đao bật thành tiếng vang chẳng kém gì một thứ khí giới bằng thép luyện đủ tổ công lực y cao thâm khôn lường.

Đồ Đại Kính kinh hãi không biết đến thế nào mà kể, nhưng hấn vẫn không tính đường rút lui. Một là vì hấn ý mình còn có viện binh hai là hấn bị cành cây của địch nhân bao vây như một thanh trường kiếm, khí thế cực kỳ lợi hại.

Nếu hấn lùi lại là bị đoạt mất tiên cơ. Cuộc đấu giữa những tay cao thủ mà để mất tiên cơ là có thể bị chết không toàn thân, ôm hận nghìn thu .

Đồ Đại Kính phấn khởi tinh thần vung trường đao xông vào tấn công hy vọng chiếm lấy thượng phong. Hấn không ngần ngại gì nữa thì triển ngay đến Giao chiến thập thức, một môn tuyệt học của phái Bắc Mang. Cả đao lẫn người phối hợp lại tựa hồ muốn quán chặt đối phương ngay tức khắc.

Đồ Đại Kính tấn công liên tiếp 5,6 chiêu, ánh đao loang loáng, khủng khiếp vô cùng. Vương Hồng Phạm ở giữa làn đao quang lúc ẩn lúc hiện. Thân pháp nhẹ nhàng coi rất ngoạn mục.

Đồ Đại Kính thấy mình liên tiếp thi triển những môn tuyệt học mà không đoạt được tiên cơ thì trong lòng vừa nóng nãy vừa xao xuyến.

Hắn không dám chần chờ, vội chúm môi huyết sáo.

Thanh âm lạnh lảnh vọt trên không.

Chỉ trong chớp mắt đã thấy hai người từ phía sau tịnh xá hấp tấp chạy ra.

Hai người này chạy gần tới vòng chiến chỉ thấy Đồ Đại Kính chẳng có chi nguy hiểm mà còn đang ra chiêu rất mãnh liệt để tấn công đối phương, thì không khỏi kinh ngạc.

Chúng kinh ngạc không những vì tình trạng cuộc chiến mà còn vì người động thủ với Đồ Đại Kính không phải A Liệt, mà là một hán tử trung niên tướng mạo tuấn tú.

Hai người chẳng hiểu Đồ Đại Kính vì lẽ gì lại gọi họ tới. Không lẽ hắn đã biết A Liệt không có ở trong nhà này, không còn người đón ngấm phía sau nên kêu chúng ra để áp trận.

Chúng có hiểu đâu Đồ Đại Kính hiện đang lâm vào tình trạng rất đáng sợ. Tuy coi bề ngoài không thấy gì nguy hiểm mà thực ra hắn đã vận dụng bản lãnh đến độ chót vãn không tài nào chiếm được thượng phong. Trong thâm tâm hắn đã nảy ra cảm giác vĩnh viễn không tài nào đánh bại được địch nhân khủng khiếp này.

Đồ Đại Kính thấy hai người đứng yên không chịu ra tay thì vừa tức mình vừa buồn chán. Hắn không nhịn được quát hỏi:

- Các ngươi còn coi gì nữa?

Hai người nghe giọng nói cấp bách nguy kịch, mới biết là Đồ Đại Kính kêu chúng đến không phải để lược trận. Chúng vội rút trường đao ra.

Đồ Đại Kính chỉ phân tâm một chút liền bị cành cây của đối phương lại lao ra đâm tới.

Bỗng thấy Vương Hồng Phạm lướt qua bên mình Đồ Đại Kính như một làn ánh sáng. Đồ Đại Kính đột nhiên dừng đao đứng yên không nhúc nhích, trần trần ngó địch nhân đứng cách xa mấy thước.

Wương Hồng Phạm nhìn hắn một cái rồi đảo mắt ngó hai người kia.

Bây giờ y mới nhận ra là một nam, một nữ. Gã đàn ông người ốm nhất, ăn mặc ra kiểu văn sĩ, nhưng kiểu người và mặt mũi gã đều lộ vẻ thâm hiểm khả ố.

Người nữ là một thiếu phụ nạ dòng nhan sắc khá xinh đẹp. Đặc biệt thân thể mũ mạp mập, ngực nở, mông to rất kêu gọi.

Hai người hết ngó Vương Hồng Phàm lại nhìn Đồ Đại Kính vừa đúng lúc thanh trường đao ở trong tay hấn rơi xuống đất, rồi người hấn cũng ngã theo.

Vương Hồng Phàm đặc biệt chú ý đến thiếu phụ xinh đẹp. Vừa ngắm nghía từ đầu xuống đến gót chân vừa cất tiếng hỏi:

- Quý tính phương danh của phu nhân là gì?

Mỹ phụ cười rất tươi đáp:

- Nếu các hạ mà lịch sự thì cứ kêu tiện thiếp bằng Đồ phu nhân là phải.

Vương Hồng Phàm gật đầu, thi lễ một cách rất lịch sự hỏi:

- Té ra là Đồ phu nhân. Tại hạ còn chưa hiểu cao tính đại danh của vị kia là gì?

Gã trai ốm nhất đáp:

- Tiểu đệ họ Tống tên gọi Bất Độc.

Vương Hồng Phàm hỏi:

- Chắc Tống huynh còn có ngoại hiệu khác nữa phải không?

Tống Bất Độc đáp:

- Người ta thường kêu tiểu đệ bằng Huyết Phong Hầu.

Vương Hồng Phàm nói:

- Nghe ngoại hiệu của Tống huynh, người ta không khỏi sinh lòng khiếp sợ. Tại hạ không rõ vị Đồ huynh lỡ tay té nằm xuống đây là họ hàng thế nào với các vị?

Đồ phu nhân hỏi lại:

- Y còn sống hay đã chết rồi?

Vương Hồng Phàm đáp:

- Tại hạ e rằng không còn cách nào cứu vãn được.

Đồ phu nhân nói:

- Đã vậy tiện thiếp gọi y bằng tiên phu.

Vương Hồng Phàm “ừ” một tiếng ra chiều ngạc nhiên. Y lại đảo mắt ngó Tống Bất Độc.

Tống Bất Độc lạnh lùng đáp :

- Y là tiên sư huynh của tiểu đệ.

Vương Hồng Dạm hỏi :

- Thế thì hai vị nhất quyết phải báo thù, có đúng thế không?

Đồ phu nhân chưa kịp đáp thì Tống Bất Độc đã cướp lời :

- Cái đó cũng không nhất định. Chắc các hạ đã biết mấy năm nay tệ phái sản xuất rất nhiều nhân tài. Tuy hiện giờ ai cũng cho là bọn sư huynh, sư đệ của tại hạ ba người nổi danh hơn hết nhưng thực ra còn rất nhiều cao thủ. Vì thế mà các hạ kết mối oan cừu với tệ phái thì đừng hòng có ngày nào yên ổn được.

Vương Hồng Dạm hỏi :

- Nghe giọng lưỡi của Tống huynh thì dường như còn có chỗ thương lượng được phải không ?

Tống Bất Độc đáp :

- Dĩ nhiên là thế. Các hạ đã không phải là người nhà họ Tra ở Hóa Huyết Môn, cũng chẳng phải ở trong chín đại môn phái thì giữ gã họ Tra cũng không ích gì, nên giao lại cho tiểu đệ.

Vương Hồng Dạm chau mày ngắt lời :

- Tống huynh! Phu nhân đứng bên Tống huynh là vị vong nhân của Đồ Đại Kính mà còn là lệnh tẩu tẩu nữa. Vậy Tống huynh hãy thương lượng cùng phu nhân xem sao đã!

Tống Bất Độc gạt đi :

- Cái đó các hạ bất tất phải bận tâm.

Vương Hồng Dạm hỏi :

- Sao Tống huynh lại vô lễ thế ?

Tống Bất Độc đáp :

- Cái đó không can gì đến các hạ.

Đồ phu nhân cũng nói theo :

- Các hạ thật lời thôi quá. Có lẽ còn câu nệ hơn cả thầy đồ giảng sách trong thôn xóm.

Vương Hồng Dạm thở dài đáp :

- Chẳng qua các vị không hiểu mà thôi. Nên biết rằng hạng người nghiêm thủ lễ nghi tuy bị câu thúc đôi chút, nhưng có thể tránh khỏi đôi lời. Hỡi ơi! Người đời đều bỏ đạo lý ấy đi chứ chẳng riêng gì các vị.

Tống Bất Độc cười lạt hỏi :

- Đó là kiến thức của kẻ hủ nho, khi nào ràng buộc được những nhân vật giang hồ như bọn tiểu đệ...

Vương Hồng Phạm đáp :

- Các vị vốn không nghĩ đến chỗ trọng yếu của lễ pháp nên nghe người ta nói làm sao cũng bào hao làm vậy, mớ miệng phê bình một cách vô ý thức. Theo chỗ tại hạ nhận xét thì hai vị đã làm việc có lỗi. Thảo nào vừa rồi hiển nhiên các vị có cơ hội ra tay cứu viện cho Đồ Đại Kính mà cố ý bỏ qua để y chết về tay tại hạ.

Tống Bất Độc hỏi :

- Các hạ đừng nói nhăng nói càn. Phải chăng các hạ tưởng giữa tiểu đệ cùng Đồ phu nhân có chuyện gì ư?

Vương Hồng Phạm đáp :

. - Chúng ta chẳng phải là đồ con nít lên ba, chỉ để ý suy xét là hiểu rõ ngay. Vụ này cũng bởi không biết giữ lễ mà ra.

Tống Bất Độc ngửa mặt lên trời cười vang dội :

- Thật đáng tức cười! Thật đáng tức cười!

Vương Hồng Phạm hỏi :

- Có gì đáng cười đâu?

Tống Bất Độc đáp :

- Tuy ta cùng phu nhân thường ở với nhau, thậm chí thường ngủ một giường nhưng các hạ sao không hỏi trước tên họ cùng quê quán của phu nhân ?

Vương Hồng Phạm “Ồ” một tiếng rồi quay lại hỏi Đồ phu nhân :

- Bây giờ tại hạ đi hỏi cũng hãy còn kịp!

Đồ phu nhân đáp :

- Tiện thiếp họ Tống tên gọi Mi Nương, người ở Ngự Hương đất Tế Nam...

Vương Hồng Phạm nhìn Tống Bất Độc hỏi :

- Tống huynh cũng là người ở Ngự Hương ư ?

Tống Bất Độc đáp :

- Đúng thế! Mi là đường muội của tiểu đệ.

Vương Hồng Phạm trầm ngâm một lúc không lên tiếng tựa hồ bị cái tát vào mặt mà không đỡ được.

Y lại nhìn thẳng vào mặt Tống My Nương một lúc nói :

- Tại hạ không ngờ hai vị lại là đường huynh đường muội với nhau.

Tống Bất Độc cười khanh khách hỏi :

- Lễ giáo của các hạ thế nào? Khuôn về nhà cất đi thôi. Có đúng thế không ?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Nhưng vừa rồi hai vị bỏ lỡ thời cơ cứu viện là một việc hiển nhiên.

Tống Bất Độc hỏi :

- Dù bọn tiểu đệ có bỏ lỡ cơ hội đó thì đã sao?

Vương Hồng Phạm phẫn khởi tinh thần đáp :

- Làm sao thì rồi hãy kết luận. Trước hết hai vị cố ý bỏ lỡ cơ hội là một hành động đáng ngờ.

Hướng chi theo nhận xét của tại hạ thì đầu mày cuối mắt của Đồ phu nhân đây có ẩn vết thâm đặng. Cặp mắt lão liêng đủ tỏ là một người đàn bà không được đoan chính.

Tống Bất Độc ngắt lời :

- Những lý thuyết này đối với tiểu đệ đều là lời nói bỏ đi.

Vương Hồng Phạm nói :

- Không hẳn thế đâu. Tỷ dụ lệnh đường muội cùng Tống huynh đồng lòng mưu hại thân phu thì mối quan hệ giữa Đồ phu nhân và Tống huynh chẳng phải chỉ có tình huynh muội mà thôi. Có thể Tống huynh đã tiết lộ tâm ý của mình với lệnh đường muội cho y mưu hại trượng phu. Nguyên một điểm này cũng đủ chứng minh phu nhân là người đã

mất phụ đạo, lại kiêm khuyết cả quan điểm luân thường.

Vương Hồng Phạm lý luận bằng giọng lưỡi ôn hòa mà sắc như dao kiếm khiến người ta khó bài xích được.

Tống Bất Độc chỉ trợn mắt, còn Tống My Nương cặp mắt đảo sùng sục không hiểu mù đang mưu toan chuyện gì.

Vương Hồng Phạm lại nói :

- Thực ra thì huynh muội cùng nhau mưu giết thân phụ của em gái từ xưa đến nay không phải ít. Như vậy chẳng thể thể thốt quyết ý vì mối quan hệ cốt nhục mà nhất định là không có chuyện thâm vụng...

Nét mặt y trở nên trang trọng, giọng nói cũng biến thành nghiêm khắc. Y nói tiếp:

- Đời Xuân Thu, Lỗ Hoàn Công lấy Tề Văn Khương là em gái Tề Tương Công. Chỉ vì Lỗ Hoàn Công không theo đúng lễ mà phải họa. Đáng lý gặp khi cha mẹ Văn Khương tạ thế chỉ cần phái quan đại phu đến nước Tề để điếu tang là đủ. Đồng thời cỗ lễ đã qui định con gái xuất giá rồi thì lúc về thăm song thân, huynh muội không thể cùng ăn một mâm cùng ngồi một chiếu. Vậy mà Lỗ Hoàn Công không để ý đến chuyện đó thành ra bị Tề Tương Công và Văn Khương sát hại...

Y nói tới đây thì thấy Tống My Nương và Tống Bất Độc đều hơi biến sắc.

Vương Hồng Phạm lại nói:

- Những chuyện sử sách hãy còn ghi chép đủ chứng minh dù hai vị có mối quan hệ là đường huynh, đường muội thật sự, cũng chẳng thể nói quyết chẳng có chuyện vụng trộm. Hai nữa nó chứng minh việc giữ lễ là trọng yếu. Giả tử Đồ Đại Kính hiểu đạo lý này khiến cho ngày thường hai vị ty hiềm dừng thân mật quá độ, thì bữa nay y tránh được tai họa.

Tống Bất Độc và Tống My Nương lộ vẻ ngờ ngác. Hiển nhiên họ không nghĩ đến đạo nghĩa này, bây giờ cảm thấy hợp lý, không thể bác khước vào đâu được.

Vietkiem.com